

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 76.

Elleve Session.

50de Møde.

Torsdagen den 8de Marts.

(Forsfat.)

Thalbitzer (forts.): Det er muligt, at det, at jeg i Righed med, hvad den sidste ærede Taler henpegede til, har opledet et Tilfælde af eiendommelig Natur, har gjort mig velvillig stemt for Loven. Jeg er i mine private Forhold ikke bleven berørt af dette Slags Erklæringer, men det er som Medlem af et Sogneforstanderskab og et Amtsraad, at jeg har oplevet en Episode, som man ikke skulde troe kunde stee, men som formodentlig har foranlediget, at jeg bestandig maa holde fast ved Loven uagtet alle de veltalende Foredrag, jeg har hørt. Jeg har engang tidligere omtalt denne Episode, som jeg kortelig atter skal berøre. En Sag, som blev eenstemmig refereret af et Sogneforstanderskab, hvoraf jeg var Medlem, og tiltraadt af Amtsraadet, blev nemlig af Cancelliet erklæret for en Usandhed, idet der lakonisk blev sagt: „efter Politimesterens Erklæring er det ikke sandt, hvad Sogneforstanderskabet har udtalt“. Det er det, der har gjort Indtryk paa mig, og jeg troer ogsaa, at den ærede 5te Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen), som dengang var Medlem af Kjøbenhavns Amtsraad, vil kunne erindre denne Episode, som ikke gjorde saa ringe Opsigt. Det vil Enhver indbomme mig, at, naar man er bleven paa en Maade rigtig praktisk fornærmet, saaledes som her er Tilfældet, vil man gjerne, uagtet alle mulige theoretiske Grunde,

baade fra Ministerbænken og fra Medlemmerne, overhøre disse doktrinaire og theoretiske Grunde for, at man ikke bør antage dette Lovforslag. Jeg kan godt begribe, hvorledes det gaar til, at de lærde og begavede Mænd, der beffæstige sig med Sagen i deres Studerestamre, ere imod dette Lovforslag. De see nemlig Forholdene, som de bør være, medens vi, der saa at sige leve i Folkets Masse, see dem, som de virkelig ere, og det er jo en beffendt Bærefætning i Lærebogen: „Erfaringen viser, at Menneskene ikke ere saa gode, som de burde være“, og den troer jeg, at vi praktiske Folk ofte komme i Berøring med og lære at kjende. Den Gang, da jeg her i Landstinget blev stærkest angreben, fordi jeg udtalte mig for dette Lovforslag, var, da jeg i 1855 udhævede den berørte Episode, og jeg blev da angrebet af to udmærkede Talere, den skarpsindige og retslærde daværende Indevrigsminister, der mødte, da Justitsministeren den Dag var forhindret fra at møde, og den nuværende 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Schmann). De angreb mig meget stærkt, fordi jeg ikke kunde gaare ind paa deres lærde og juridiske Grunde. Det var udmærkede Foredrag, de holdt, og jeg vilde have ønsket, at det havde været for en bedre Sag end imod denne lille Lov. De sagde begge: Ja, dette kunde stee i det danske Cancellies Tid, men efter 1848 kan Sligt ikke stee. Jeg tillod mig hertil at indvende, at i 1854 var den Mand Confeilspræsident, der var Medlem af Cancelliet, da den ovennævnte Resolution blev affattet. Under vor Forsætning ere vi ikke sikre paa, hvem vi faae til Ministre, og vi kunne derfor ikke lade os nøie